A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2015. október 6.*

„Előzetes döntéshozatal — Elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások — 2002/20/EK irányelv — 13. cikk — A létesítménytelepítési jogok díja — Hatály — Mobiltávközlés céljára szolgáló oszlopok és póznák tulajdonosai számára adófizetési kötelezettséget előíró önkormányzati szabályozás”

A C-346/13. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour d’appel de Mons (monsi fellebviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2013. június 25-én érkezett, 2013. június 7-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Ville de Mons**

és

a **Base Company SA**, korábban KPN Group Belgium SA,

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas (előadó) és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: N. Wahl,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. május 13-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Ville de Mons képviseletében N. Fortemps avocat,

– a Base Company SA, korábban KPN SA, képviseletében A. Verheyden, S. Champagne és M. Derijke avocats,

– a belga kormány képviseletében J. Van Holm, meghatalmazotti minőségben, segítője: J. Bourtembourg avocat,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Hottiaux és L. Nicolae, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

a főtanácsnok indítványának a 2015. július 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („engedélyezési irányelv") (HL L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.) 13. cikkének értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Base Company SA, korábban KPN Group Belgium SA (a továbbiakban: Base Company) és a Ville de Mons (Mons városa) között az e város területén elhelyezett, mobiltávközlés céljára szolgáló oszlopok és póznák után fizetendő adó tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az „engedélyezési irányelv" „Cél és hatály" című 1. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezt az irányelvet az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó engedélyekre kell alkalmazni."

4 Az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének a) pontjában a következő fogalommeghatározás szerepel:

„»általános felhatalmazás«: a tagállam által létrehozott jogi keretszabályozás, amely ennek az irányelvnek megfelelően biztosítja az elektronikus hírközlő hálózatok működtetésére és az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó jogokat, és az elektronikus hírközlő hálózatok, illetve az elektronikus hírközlési szolgáltatások valamennyi típusára vagy egyes típusaira vonatkozóan ágazatspecifikus kötelezettségeket állapít meg."

5 Az említett irányelvnek „A használati jogok és a létesítménytelepítési jogok díjai" címet viselő 13. cikke a következőképpen szól:

„A tagállamok feljogosíthatják az illetékes hatóságot arra, hogy olyan díjakat vessen ki a rádiófrekvencia- vagy számhasználati jogokért, illetve az állami vagy magántulajdonú ingatlanokon, azok felett vagy alatt létesítmények telepítésére vonatkozó jogokért, amelyek tükrözik az ilyen erőforrások optimális felhasználásának biztosítására vonatkozó igényt. A tagállamok biztosítják, hogy az ilyen díjak tárgyilagos mérce szerint indokoltak, átláthatóak, megkülönböztetéstől mentesek és a céljukkal arányosak legyenek, és hogy megállapításuk [az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (»keretirányelv«) (HL L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.)] 8. cikkében szereplő célkitűzések figyelembevétele mellett történjen."

A belga jog

6 2007. március 5-én a monsi városi tanács elfogadta a mobiltávközlés céljára szolgáló oszlopok és póznák adóztatásáról szóló adórendeletet (a továbbiakban: adórendelet), amely a 2007-es és az azt követő adóévekre alkalmazandó.

7 Az adórendeletnek „Az adó tárgya” címet viselő 1. cikke előírja, hogy az említett adó a „bizonyos méretű oszlopokra és póznákra vonatkozik, amelyek az adóév során fennálló önálló szerkezetek, és amelyek célja a mobil távközlési hálózat megfelelő működéséhez szükséges olyan különböző antennatípusok rögzítése, amelyek nem helyezhetők el fennálló helyeken (tető, templom...)”.

8 Az említett adórendelet „Adóalany” címet viselő 3. cikkének első bekezdése szerint ezen adó alanya „minden természetes vagy jogi személy, aki vagy amely [az ezen adórendelet] 1. cikkében megjelölt vagyontárgy tulajdonosa”.

9 Az adórendeletnek az „Adó mértéke” címet viselő 4. cikke előírja, hogy az alapeljárás tárgyát képező adó összege a mobiltávközlés céljára szolgáló oszloponként vagy póznánként 2500 euró.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

10 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy a Base Company nyilvános távközlési szolgáltató, és ebben a minőségben mobiltávközlés céljára szolgáló antennákat rögzítő oszlophálózat tulajdonosa és üzemeltetője Mons városának területén.

11 Mons városának hatóságai az adórendelet értelmében az alapeljárás tárgyát képező adóval kapcsolatban a 2008-as adóévre vonatkozóan három adófizetési felhívást intéztek a Base Companyhoz összesen 7500 euró tekintetében. Ezen adófizetési felhívások ellen panaszt nyújtottak be a monsi városi képviselőtestülethez. Mivel ezt a panaszt elutasították, az adófizetési felhívások ellen keresetet nyújtottak be a tribunal de première instance de Monshoz (monsi elsőfokú bíróság), amely megsemmisítette azokat. Mons városa fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bíróság előtt. Ez utóbbi kételyeket támaszt az „engedélyezési irányelv” 13. cikkének az alapeljárásban való alkalmazhatóságával kapcsolatban.

12 E körülmények között a Cour d’appel de Mons (monsi fellebviteli bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„Ellentétes-e az [»engedélyezési irányelv«] 13. cikkével, ha a helyi önkormányzatok költségvetési vagy egyéb okokból adót vetnek ki a távközlési szolgáltatóknak a területükön mobiltávközlés céljára szolgáló oszlopok, póznák vagy antennák jelenlétében megnyilvánuló gazdasági tevékenységére?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

13 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az „engedélyezési irányelv” 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az, hogy az olyan adót, mint amely az alapeljárás tárgyát képezi, kivessenek már meglévő helyeken el nem helyezhető olyan önálló szerkezetek tulajdonosára, mint a mobiltávközlési hálózat üzemeltetéséhez szükséges antennák elhelyezésére szolgáló oszlopok és póznák.

14 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az „engedélyezési irányelv” 1. cikkének (2) bekezdése értelmében ezt az irányelvet az elektronikus hírközlő hálózatok működtetésére és elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó engedélyekre kell alkalmazni (Belgacom és Mobistar ítélet, C-256/13 és C-264/13, EU:C:2014:2149, 35. pont).

15 Ezen irányelv nem csupán az általános felhatalmazások, illetve a rádiófrekvencia- vagy számhasználati jogok odaítélésével kapcsolatos eljárásokra, és ezen engedélyek tartalmára vonatkozó szabályokat ír elő, hanem az említett eljárásokhoz kötődő azon pénzügyi terhek természetére és terjedelmére vonatkozó

szabályokat is, amelyeket a tagállamok az elektronikus hírközlési szolgáltatások ágazatában vethetnek ki a vállalkozásokra (Belgacom és Mobistar ítélet, C-256/13 és C-264/13, EU:C:2014:2149, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 Ahogy az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kiderül, a tagállamok csak az „engedélyezési irányelv” keretében nem vethetnek ki az irányelvben említetteken kívül az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások biztosításáért egyéb adókat és illetékeket (lásd ebben az értelemben: Vodafone España és France Telecom España ítélet, C-55/11, C-57/11 és C-58/11, EU:C:2012:446, 28. és 29. pont; Belgacom és Mobistar ítélet, C-256/13 és C-264/13, EU:C:2014:2149, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 Következésképpen – ahogy azt a főtanácsnok lényegében az indítványa 33–36. pont pontjában megállapítja – ahhoz, hogy az „engedélyezési irányelv” rendelkezései alkalmazhatók legyenek az olyan adóra, mint amely az alapeljárás tárgya, az adó adóztatandó tényállásának az általános engedélyezési eljáráshoz kell kapcsolódnia, amely az „engedélyezési irányelv” 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján biztosítja az elektronikus hírközlő hálózatok működtetésére és az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó jogokat (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-485/11, EU:C:2013:427, 30., 31. és 34. pont; Vodafone Malta és Mobisle Communications ítélet, C-71/12, EU:C:2013:431, 24. és 25. pont; Fratelli De Pra és SAIV ítélet, C-416/14, EU:C:2015:617, 41. pont).

18 A Bíróság az „engedélyezési irányelv” 13. cikke – amelyre a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság kérdése vonatkozik – kapcsán e tekintetben emlékeztetett arra, hogy e rendelkezés nem vonatkozik minden olyan díjra, amelynek az elektronikus hírközlő hálózatok működtetését és elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtását lehetővé tevő infrastruktúra alávethető (Belgacom és Mobistar ítélet, C-256/13 és C-264/13, EU:C:2014:2149, 34. pont).

19 E cikk ugyanis a rádiófrekvencia- vagy számhasználati jogok, illetve az állami vagy magántulajdonú ingatlanokon, azok felett vagy alatt létesítmények telepítésére vonatkozó jogok díjai kivetésének módjára vonatkozik (Belgacom és Mobistar ítélet, C-256/13 és C-264/13, EU:C:2014:2149, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapeljárás tárgyát képező adó alanya „minden természetes vagy jogi személy, aki vagy amely [olyan] vagyontárgy tulajdonosa”, mint a „bizonyos méretű [oszlopok és póznák], amelyek […] önálló szerkezetek, és amelyek célja a mobil távközlési hálózat megfelelő működéséhez szükséges olyan különböző antennatípusok rögzítése, amelyek nem helyezhetők el fennálló helyeken (tető, templom...)”.

21 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az „engedélyezési irányelv” 13. cikkében alkalmazott „létesítmények” szó az elektronikus hírközlő hálózatok működtetését és elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtását lehetővé tévő tárgyi infrastruktúrára utal, a „telepíteni" szó pedig azoknak az érintett köz- vagy magántulajdonú ingatlanon történő fizikai elhelyezésére (Belgacom és Mobistar ítéle t, C-256/13 és C-264/13, EU:C:2014:2149, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Következésképpen, jóllehet az alapeljárás tárgyát képező adót a mobil távközlési hálózat megfelelő működéséhez szükséges antennák elhelyezésére szolgáló oszlopokra és póznákra vetik ki, amelyek az elektronikus hírközlő hálózatok működtetését és elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtását lehetővé tévő tárgyi infrastruktúrának minősülnek, nem tűnik úgy, hogy az említett adó olyan díj jellemzőit viseli, amelyet az elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokra a létesítménytelepítési jogok ellenértékeként vetnek ki.

23 Ezenkívül a Bírósághoz benyújtott észrevételekből kiderül, hogy ezen, az oszlopok és póznák valamennyi tulajdonosára – függetlenül attól, hogy az „engedélyezési irányelv” alapján megadott felhatalmazás jogosultja-e – kivetett adó esetében az adóztatandó tényállás nem kapcsolódik az

elektronikus hírközlő hálózatok működtetésére és az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtására a vállalkozásokat feljogosító általános engedélyezési eljáráshoz, amit mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

24 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az „engedélyezési irányelv” 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy olyan adót, mint amilyen az alapeljárás tárgyát képezi, kivessenek már meglévő helyeken el nem helyezhető olyan önálló szerkezetek tulajdonosára, mint a mobiltávközlési hálózat üzemeltetéséhez szükséges antennák elhelyezésére szolgáló oszlopok és póznák.

A költségekről

25 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („engedélyezési irányelv”) 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy olyan adót, mint amilyen az alapeljárás tárgyát képezi, kivessenek már meglévő helyeken el nem helyezhető olyan önálló szerkezetek tulajdonosára, mint a mobiltávközlési hálózat üzemeltetéséhez szükséges antennák elhelyezésére szolgáló oszlopok és póznák.

Aláírások